

Av Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Sanne disipler

Når kjærlighet blir det styrende prinsipp for vår omsorg for andre, blir vår tjeneste for dem evangeliet i praksis.

Siden tidens begynnelse har Herren sagt at for å bli hans folk må vi være av ett hjerte og ett sinn.¹ Frelseren forklarte også at de to største budene i loven er: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand" og "du skal elske din neste som deg selv".² Til sist, kort tid etter at Kirken ble organisert, befalte Herren de helige å "se til de fattige og trengende og hjelpe dem".³

Hva er fellesnevneren i alle disse befalingene? Det er at vi må elske og tjene hverandre. Det er dette det innebærer å være en disippel i Jesu Kristi sanne kirke.

Idet vi feirer 75-årsjubileet for Kirkens velferdsprogram, blir vi påminnet om hensikten med velferd, nemlig å hjelpe medlemmene å hjelpe seg selv å bli selvhjulpne, å hjelpe de fattige og trengende og å yte tjeneste. Kirken har organisert sine ressurser for å hjelpe medlemmene å sørge for det fysiske, åndelige, sosiale og følelsesmessige velbefinnende for seg selv, sin familie og andre. En biskops embede innebærer et spesielt mandat til å hjelpe de fattige og trengende og til å forvalte disse ressursene for medlemmene i hans menighet. Han får hjelp til dette av

prestedsquorumer, Hjelpeforeningen og ikke minst hjemmelærere og besøkende lærerinner.

Hjelpeforeningen har alltid spilt en sentral rolle i Kirkens velferd. Da profeten Joseph Smith organiserte Hjelpeforeningen i 1842, sa han til kvinnene: "Dette er starten på bedre tider for de fattige og trengende."⁴ Han fortalte søstrene at hensikten med foreningen var å "hjelpe de fattige, de som ingenting hadde, enker og foreldreløse, og realisere alle oppløftende formål. ... De vil helle olje og vin i de nødstedtes sårede hjerter. De vil tørke den foreldreløses tårer og få enken til å glede seg i sitt hjerte."⁵

Han sa også at Hjelpeforeningen "vil kunne inspirere brødrene til gode gjerninger når det gjelder å ivareta de fattiges behov – søke anledninger til velgjørenhet og dekke fattiges behov – til å hjelpe til med å rette opp den moralske vandel og styrke samfunnets dyder".⁶

Kirkens menn og kvinner samarbeider i dag om å hjelpe de trengende. Prestedsbærere gir nødvendig støtte til dem som trenger åndelig veiledning og hjelp. Inspirerte hjemmelærere velsigner mange og sørger for evangeliets velsignelser til alle familier. I tillegg bidrar de med sin styrke og sine talenter på andre måter, som å

hjelpe en familie med reparasjoner i hjemmet, hjelpe en familie å flytte eller hjelpe en bror å skaffe seg arbeid.

Hjelpeforeningens presidenter besøker hjem for å hjelpe biskopen å vurdere behovene. Inspirerte besøkende lærerinner våker over og hjelper søstre og familier. De er ofte først på pletten ved øyeblikkelige behov. Hjelpeforenings-søstre sørger for måltider, yter barmhjertighetstjeneste og gir kontinuerlig støtte i vanskelige perioder.

Kirkens medlemmer over hele verden har tidligere gledet seg, og skulle også nå glede seg over de muligheter vi har til å tjene andre. Vår samlede innsats er utslagsgivende for dem som er fattige, sultne, lidende eller nød-stedte, og slik frelser vi sjeler.

Enhver biskop har tilgang til Herrens lagerhus, som opprettes når "trofaste medlemmer gir til biskopen av sin tid, sine talenter, sine ferdigheter, sin barmhjertighet, sine materielle eiendeler og økonomiske midler for å ta seg av de fattige og bygge opp Guds rike på jorden".⁷ Vi kan alle bidra til Herrens lagerhus ved å betale fasteoffer og gjøre alle våre ressurser tilgjengelige for biskopen for å hjelpe dem som trenger det.

Til tross for en verden i hurtig forandring, har velferdsprinsippene ikke forandret seg med tiden. Det er fordi de er fordi de er guddommelig inspirerte, åpenbarte sannheter. Når medlemmer av Kirken og deres familier gjør alt de kan for å forsørge seg selv, og likevel ikke klarer å dekke grunnleggende behov, står Kirken parat til å hjelpe. Kortsiktige behov dekkes øyeblikkelig, og en plan for å hjelpe mottakeren å bli selvhjulpne, blir utarbeidet. Selvhjulpnehet er evnen til å sørge for livets åndelige og timelige nødvendigheter for oss selv og vår familie.

Når vi øker vår grad av selvhjulpnehet, øker vi også vår evne til å

hjelp og tjene andre slik Frelseren gjorde. Vi følger Frelserens eksempel når vi hjelper de trengende, de syke og de lidende. Når kjærlighet blir det styrende prinsipp for vår omsorg for andre, blir vår tjeneste for dem evangeliet i praksis. Det er evangeliet på sitt beste. Det er ren religion.

I mine ulike oppgaver i Kirken har jeg blitt påvirket til ydmykhet av den kjærlighet og omtanke biskoper og ledere i Hjelpeforeningen viser for sine hjorder. Da jeg var Hjelpeforeningens president på stavsplan i Chile på begynnelsen av 1980-tallet, var det sterk konjunkturedgang i landet, og arbeidsledigheten steg til 30 prosent. Jeg opplevde hvordan heroiske Hjelpeforenings-presidenter og trofaste besøkende lærerinner gikk omkring og "gjorde vel"⁸ i disse dystre omstendighetene. De fremstilte skriftstedet i Ordspråkene 31:20: "Hun åpner sin hånd for den trengende og rekker ut sine hender til den fattige."

Søstre hvis familier hadde svært lite selv, hjalp kontinuerlig dem som de mente var enda vanskeligere stilt. Jeg fikk da en klarere forståelse av hva Frelseren så da han erklærte i Lukas 21:3–4:

"Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle.

For alle de andre gav av sin overflod, men hun gav av sin fattigdom - alt det hun hadde å leve av."

Noen år senere så jeg det samme som Hjelpeforeningens president på stavsplan i Argentina, da det oppsto hyperinflasjon i landet og den påfølgende økonomiske kollapsen rammet mange av våre trofaste medlemmer. Jeg så det igjen under mine besøk den senere tid til Kinshasa i Kongo, Antananarivo på Madagaskar og Bulawayo i Zimbabwe. Medlemmer overalt, og særlig Hjelpeforenings-søstre, fortsetter å bygge opp tro, styrke enkeltpersoner og familier og hjelpe de trengende.

Det er forbløffende å tenke på at en beskjeden søster eller bror med et kall i Kirken kan komme til et hjem hvor det er fattigdom, sorg, sykdom eller elendighet, og bringe fred, lindring og glede. Uansett hvor menigheten eller grenen er, eller hvor stor eller liten gruppen er, har ethvert medlem over hele verden denne anledningen. Det foregår hver dag, og det foregår et eller annet sted i dette øyeblikk.

Karla er en ung tobarnsmor. Hennes mann Brent arbeider mange timer og har en times daglig pendling hver vei. Kort tid etter at deres lille jente nummer to ble født fortalte hun følgende: "Dagen etter at jeg ble kalt som rådgiver i Hjelpeforeningen i menigheten, begynte jeg å føle meg ganske overveldet. Hvordan skulle jeg klare å gjøre noe for kvinnene i menigheten når jeg allerede strevde med å fylle min rolle som hustru og mor til en svært aktiv 2-åring og en nyfødt? Mens jeg dvelte ved disse

følelsene, ble 2-åringen syk. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle ta meg av henne og babyen samtidig. Akkurat da dukket søster Wasden, en av mine besøkende lærerinner, uventet opp ved døren. Som mor til voksne barn visste hun akkurat hva hun skulle gjøre. Hun sa hva jeg skulle gjøre mens hun dro til apoteket for å handle. Senere ordnet hun det slik at mannen min ble hentet på togstasjonen så kan kunne komme tidligere hjem for å hjelpe meg. Hennes reaksjon på det jeg tror var en tilskyn-delse fra Den hellige ånd, kombinert med hennes villighet til å hjelpe, var akkurat den forsikringen jeg trengte fra Herren om at han ville hjelpe meg å utføre mitt nye kall.”

Vår himmelske Fader elsker oss og kjenner våre unike omstendigheter og evner. Selv om vi søker hans hjelp

i daglig bønn, er det som regel ved hjelp av et annet menneske han dekker våre behov.⁹

Herren sa: “Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.”¹⁰

Kristi rene kjærlighet kommer til uttrykk gjennom uselvisk tjeneste. Å hjelpe hverandre er helliggjørende. Det opphøyer mottageren og gjør giveren ydmyk. Det hjelper oss å bli Kristi sanne disipler.

Velferdsplanen har alltid anvendt evige prinsipper i evangeliet. Det er i sannhet å gjøre ting på Herrens måte. La oss alle fornye vårt ønske om å være en del av Herrens lagerhus og velsigne andre.

Jeg ber om at Herren vil velsigne oss alle så vi kan føle større barmhjertighet, kjærlighet og medfølelse. Jeg ber dere inntrengende om å øke

deres ønske om og evne til å hjelpe de mindre heldigstilte, de nødstedte og dem som lider, så deres behov kan bli dekket, deres tro bli styrket og deres hjerte bli fylt med takknemlighet og kjærlighet.

Måtte Herren velsigne hver av oss når vi vandrer i lydighet mot hans bud, hans evangelium og hans lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 7:18.
2. Se Matteus 22:36–40.
3. Lære og pakter 44:6.
4. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:607.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 420.
6. *Læresetninger – Joseph Smith*, 446.
7. *På Herrens måte – Guide i velferdsspørsmål for ledere* (1990), 11.
8. Apostlenes gjerninger 10:38; 13. trosartikkel.
9. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 82.
10. Johannes 13:35.